JUCĂTORII ÎN INTIMITATE

JAMAISCHI

ŞI VISUL URÎT PE CARE VREA SĂ-L UITE

JAMAISCHI, una din numeroasele speranţe neîmplinite ale fotbalului nostru. Sau, mai bine zis, o speranţă nerealizată pe măsura talentului său. De ce?

★

Miercuri, 12 februarie. Stadionul **Giuleşti.** Frig de îngheaţă pietrele. Pe terenul de fotbal, acoperit cu un strat gros de zăpadă, **Rapidul** susţine un joc-şcoală în compania echipei de tineret-rezerve.

Cu vreo 25 de minute înaintea terminării antrenamentului, **Jamaischi** o zbugheşte spre vestiare. Privirilor mirate, le aruncă din mers, explicaţia: **„M-am învoit. La 17,30 trebuie să fiu la şcoală".** În numai cîteva minute, **Jamaischi** se îmbrăcă şi iată-ne aşteptînd, împreună, în staţia de tramvai.

— Ce repede trece timpul. Uite, s-a făcut 17,05. Trebuia să plec mai devreme, dar m-a „furat" jocul... De n-aş întîrzia...

— **Cum merge cu şcoala?** — încerc să-l ţin de vorbă.

— Bine, chiar foarte bine. Sînt în clasa a XII-a la „Lazăr", la seral. Peste cîteva luni mă voi afla în faţa unor examene dificile: cel de bacalaureat şi, apoi, de admitere la I.E.F.S.

În sfîrşit, soseşte tramvaiul. Pînă la liceu facem aproximativ 20 de minute. Trebuie să intru, deci, „în temă".

— **Spune-mi, Jamaischi, în cei opt ani petrecuţi pe terenurile de fotbal, ce satisfacţii deosebite ai trăit?**

— La lotul naţional de juniori — cîştigarea turneului U.E.F.A. de la Bucureşti (1962), la Rapid — cucerirea campionatului, acum doi ani, la 11 iunie. Cum aş putea uita ziua aceea? La Rapid, în perioada de glorie, cînd jucam alături de **Dumitriu II** şi **Ion Ionescu,** fiecare victorie reprezenta o satisfacţie, pentru că era obţinută la capătul unui spectacol sportiv. Cît de frumos era să faci „un-doi"-uri şi triunghiuri! Cu Niki şi Puiu în echipă, jucam cel puţin 20 de minute pentru public... Şi ce mai aplauze!

— **De ani şi ani de zile, eşti ţinta criticilor presei, pentru că duci o viaţă dezordonată, nesportivă. Anul trecut, în toamnă, clubul te-a suspendat...**

— Da, este foarte adevărat — mă întrerupe Jamaischi. Cei care m-au criticat şi suspendat au avut perfectă dreptate. Mă împrietenisem „la toartă" cu alcoolul şi cu aliatul lui nr. 1: nopţile pierdute. Nu vă închipuiţi cît de mult regret acum.

— **Unde am mai auzit formula asta cu regretul?** îl încerc cu o uşoară maliţiozitate.

— Toţi cei care, într-un fel sau altul, greşim, regretăm. Regretăm timpul pierdut prin barurile şi restaurantele care ne-au răpit din talent şi din plăcerea de a juca fotbal. Acum, la 24 de ani, sînt hotărît să abandonez viaţa neordonată şi să mă dedic fotbalului cu pasiunea şi dragostea vîrstei de 16 ani. Din tot ce-a fost, selecţionez numai satisfacţiile, iar restul vreau să uit. A fost un vis urît...

★

Antrenorul principal al **Rapidului, MARIN BĂRBULESCU,** ne-a vorbit, săptămîna trecută, despre schimbarea la faţă a lui **Jamaischi,** despre seriozitatea şi conştiinciozitatea cu care se pregăteşte în cadrul orelor de antrenament.

Este o primă probă a spuselor lui Jamaischi care implică, însă, pe a doua: comportarea din jocurile de campionat.

Succes, **Jamaischi!**

DUMITRU VIŞAN

Desene de NEAGU RADULESCU

RĂMÎI ÎNCREZĂTOR, GORNEA!

Ningea năpraznic la Arad. Noaptea adusese ger şi zăpada se cernea în rafale de vînt. Dintre cele două echipe arădene de „A", doar Vagonul avusese posibilitatea şi, poate, curajul să joace un meci pregătitor pe o asemenea vreme. Cei de la UTA, o parte din ei, veniseră la stadion ca simpli spectatori. Priveau înşiraţi lîngă adăpostul gardului de zid, şi nu mi-a fost greu ca să-i descopăr. Erau, nu am pretenţia să-i numesc pe toţi, Pojoni, Birău, Petescu, Czako, Broşovschi, Domide şi Gornea. Pe ultimii doi îi văzusem recent pe ecranul televizorului, în filmul acela frumos, intitulat: „ENGLAND — ROMANIA".

Gornea stătea acum, „în civil", spectator anonim la un meci neînsemnat dar plin de însemnătate pentru partenerii săi (Vagonul şi U.M. Timişoara). Privea liniştit, conversînd uneori cu Domide. Nu mi-a fost greu să-l interpelez, să-l întreb ce crede despre „presa" care i s-a făcut după meciul Anglia — România. I-am adus aminte de publicaţiile de la noi şi de aiurea, de rîndurile elogioase dar şi de cele critice. Dar, violasem, fără să ştiu, o zonă sensibilizată, învîrtisem nişte săgeţi, fără a le putea scoate, în rana orgoliului său de tînăr sportiv. Căci Gornea a devenit, deodată, preocupat şi trist. Gornea n-a vrut să cadă de acord că au existat şi pasaje favorabile în unele comentarii, nu vede decît ce s-a criticat în evoluţia lui. Gornea a declarat, solemn, pe marginea terenului de zgură al stadionului C.F.R. din Arad, că nu va mai răspunde niciodată solicitării selecţionerilor, îşi va preciza atitudinea şi sentimentele într-o scrisoare deschisă, adresată presei.

Intrasem într-un circuit de la care nu mă mai puteam sustrage, aşa că am continuat să-l descos.

— Şi, cam ce vei scrie în această scrisoare?

— *Că mă simt nedreptăţit şi, de aceea, profund demoralizat. Socotesc că am, totuşi, o parte din merit în succesul de pe Wembley. Dacă aş fi fost ignorat, poate că aş fi suportat situaţia, dar abuziile răutăcioase şi ironia unora, m-au mîhnit imens. Aş vrea să le comunic tuturor acestora, că tirul puternic şi frecvent al englezilor m-a încercat fără menajamente, iar mingea era atît de udă, încît priza devenise aproape imposibilă. În aceste condiţii grele, în teren, nu numai că nu am auzit nici un cuvînt de îmbărbătare, dar coechipierii din apărare au punctat unele intervenţii ale mele mai puţin reuşite, cu apostrofări. După meci am fost plasat la periferia manifestaţiilor de simpatie ale delegaţiei noastre, iar la înapoiere, a fost deformat refuzul meu, pe tonul cel mai normal, de a poza pe peronul Gării de Nord, cînd, fiind în întîrziere, transportam grăbit, împreună cu Domide, filmul meciului pentru televiziune, spre autobuzul care ne aştepta afară. În sfîrşit, vreau să mai adaug în această scrisoare, că nimeni nu a consemnat că la Liège, în ciuda acelui 0—5, contribuţia mea a fost substanţială, împiedicînd majorarea unui scor şi aşa dureros, alături de o echipă dintre care 4—5 jucători erau suspect de obosiţi.*

Mă uitam peste rîmărul lui, fără să privesc, cumpănind la cele ce-mi spunea cu atîta necaz. Şi-a închipuit, probabil, că încetasem să-l mai urmăresc, aşa că s-a oprit şi m-a întrebat:

— *Dumneavoastră ce credeţi?*

— Eu cred că trebuie să fii bărbat, Gornea. Aşa cum ai fost şi pe Wembley.

Ion CUPEN

ÎNCĂ O SCRISOARE: 1049

(Urmare din pag. 3)

deci, structura lor actuală trebuie modificată?

Răspuns: *Dacă U.T.A. sau Dinamo ar avea cîte 60 000 de socios, cum are Napoli, de pildă, asta ar corespunde mai bine „necesităţilor fundamentale ale acestui sport", dar, deocamdată, nu avem aşa ceva... Dacă U.T.A. sau Dinamo ar avea aceşti 60 000 de socios, organizarea ideală s-ar putea realiza într-o şedinţă de lucru de o jumătate de oră.*

3. Sînteţi satisfăcut de realizările de pînă acum ale Federaţiei române de fotbal?

Răspuns: *Prin prisma ultimelor rezultate ale meciurilor cu Anglia — da. Prin prisma programării arbitrilor, a orei de începere a meciurilor şi, poate, prin alte prisme — nu.*

4. Avînd în vedere, pe de o parte, numărul mic actual de jucători de valoare, iar pe de alta necesitatea ca centrele mari ale ţării să fie reprezentate în primul eşalon valoric al fotbalului, sînteţi pentru o reducere a numărului echipelor din Divizia A?

Răspuns: *Din punct de vedere sentimental, am putea merge chiar pînă la o Divizie A de 27 de echipe (ţinînd seama de faptul că anul are doar 52 de duminici). Dacă apelăm, însă, la raţiune, nu e greu să vedem că astăzi Divizia A are cel puţin două „mîini moarte". Concluziile ni se par limpezi.*

5. Sînt responsabili antrenorii de regresul fotbalului nostru?

Răspuns: *Perioada 1964-69 este cea mai onorabilă — pe plan internaţional — din întreaga istorie a fotbalului românesc. „Regresul" e, deci, un termen, cel puţin, nepotrivit. Dacă e vorba de progresul prea lent al fotbalului nostru, atunci, fără îndoială, antrenorii sînt responsabili, dar nu cei 300 care lucrează, ci cei 2 700 care nu există.*

6. Aducerea unor antrenori străini ar fi utilă pentru fotbalul românesc?

Răspuns: *Da. În acest fel, jucătorii noştri ar învăţa o limbă străină în plus, iar antrenorii străini ar învăţa româneşte. În afară de asta, aducerea unor antrenori străini ar face să crească mult cota antrenorilor noştri. Abia atunci se va vedea că nu e prea simplu să confecţionezi un costum de haine din 2 metri de stofă.*

7. Sînt jucătorii vinovaţi de nivelul calitativ redus al competiţiilor noastre interne şi — prin urmare — al reprezentativei pe plan internaţional?

Răspuns: *Fotbalul internaţional nu mai e de mult un joc, el devenind o expresie a unei munci aspre, de zi cu zi, de ceas cu ceas. La noi, el continuă să fie doar un joc. Iar jucătorilor le convine să-l „vadă" ca atare.*

8. Sînteţi mulţumit de nivelul educativ şi de comportarea generală a fotbaliştilor noştri?

Răspuns: *Da. Nu cred că există în lume un fotbal cu mai mulţi „băieţi cu şcoală" decît în România. De asemenea, nu există în lume o Divizie A cu trei echipe studenţeşti. Sînt mulţumit de comportarea generală a fotbaliştilor noştri. Excepţii, bineînţeles, există. Ele sînt, de altfel, mult mai cunoscute. Ca şi în dramaturgie, cronicarilor de fotbal le „ies" mai bine personajele negative decît cele pozitive. Cîţi dintre iubitorii fotbalului de la noi ştiu, de pildă, că atît de criticatul Coman a renunţat în Portugalia la diurna sa, în urma jocului slab pe care l-a făcut?*

9. Trebuie restructurat şi mai bine susţinut învăţămîntul jocului de fotbal la pitici şi juniori?

Răspuns: *Iată o întrebare la care se va răspunde da şi în Anglia, şi în Brazilia, în baza principiului universal „e loc de mai bine".*

10. Spectatorii dau fotbalului tot sprijinul de care are nevoie?

Răspuns: *Cele 64 000 de locuri goale pe „23 August", la un meci Steaua - Crişul, ne scutesc de comentarii.*

11. Dar suporterii, cluburilor pe care le îndrăgesc?

Răspuns: *Da. Şi poate chiar mai mult. Uneori contribuie pînă şi la alcătuirea formaţiei...*

12. Depun cluburile şi asociaţiile noastre sportive toate eforturile pentru a asigura o bază materială corespunzătoare cerinţelor?

Răspuns: *Aş putea să răspund în general. Dar, generalul nu spune nimic. Întrebarea e foarte potrivită pentru brigăzile de control afectate acestui sector de activitate.*

13. Sînteţi de acord cu părerile care, după unele înfrîngeri ale reprezentativei, ignoră ceea ce s-a lucrat pozitiv pînă atunci?

Răspuns: *Asta depinde de temperament, de bun simţ, de cinste.*

14. Consideraţi potrivit, în raport cu aspiraţiile fotbalului, actualul sistem competiţional, în ansamblul său?

Răspuns: *Un sistem competiţional n-ar trebui să depindă de „aspiraţiile fotbalului". El trebuie să corespundă doar posibilităţilor existente sau să vizeze o ameliorare concretă, realistă, în afara himerei. Visez o singură serie de B, în care C.F.R. Tr. Severin să joace, măcar o dată în viaţă, cu Suceava. În sfîrşit, despre juniori sau şcolari... să nu mai vorbim.*

15. Calendarul internaţional, pentru reprezentative şi cluburi este îndestulător pentru nevoile fotbalului nostru?

Răspuns: *Şi da, şi nu. Trei sau patru din cluburile mari sînt uneori suprasaturate. Celelalte echipe de A duc dorul jocurilor cu echipe străine. În sfîrşit, B-ul, de cele mai multe ori, face schimb de experienţă internaţională doar la televizor.*

16. Socotiţi că o mai largă circulaţie a jucătorilor, în sistemul de transferări, ar avea un efect pozitiv asupra fotbalului nostru?

Răspuns: *Fără îndoială. O circulaţie mai suplă ar putea pune capăt nenumăratelor cazuri de somn letargic. Un exemplu? Dumitriu III dormitează la Steaua. Neagu alternează perioadele de somn cu scurte coşmaruri la Rapid. Gîndiţi-vă ce ar însemna o rocadă. Ea ar contribui efectiv la renaşterea a doi jucători intraţi într-un automatism psihic din care cu greu ar putea ieşi la cluburile lor. E unul, din multele exemple. Şi, subliniez, o simplă sugestie.*

P.S. 1: *Dragă tovarăşe Bidiuţă. Iartă-mă că am scris cu litere mari, la motto, o parte a fragmentului publicat din scrisoarea pe care ai semnat-o. Te rog, însă, să admiţi că o dorinţă absolută poate să influenţeze negativ asupra realizării dorinţelor relative.*

În ceea ce mă priveşte, NU DORESC ALTCEVA DECÎT SĂ OBŢINEM DOUĂ PUNCTE ÎN PRIMĂVARA CARE SE APROPIE. Variantele ar fi: 1) Să pierdem la Atena şi să cîştigăm la Lausanne. 2) Să cîştigăm la Atena şi să pierdem la Lausanne). 3) Să obţinem cîte un punct la Atena şi la Lausanne (ultima variantă îmi pare a fi cea mai frumoasă).

P.S. 2: *Faptul că ancheta revistei FOTBAL cuprinde destui indecişi îmi pare pozitiv. Un mare filozof a spus cîndva: „Mă îndoiesc, deci exist". Şi a fost unul dintre cei mai mari gînditori ai omenirii.*